

انتقال اجباری و پیامدهای آن

کافی است شما تصور کنید که در نیم فصل لالیگا مثلاً قرار باشد ستاره های تیمهای مختلف نظیر مسی، ایسکو، گریزمان و... که سرباز هستند راهی تیمی نظامی مثلاً والنسیا شوند. می توانید تصور کنید چه بلایی بر سر این تیمها و سرنوشت کلی لالیگا خواهد آمد. به حتم تیمهایی که باید موتور تیم خود را تقدیم تیم دیگر کنند از این رخداد لطمه های جبران ناپذیری می خورند و از طرف دیگر نباید فراموش کرد که این سیستم نقل و انتقال اجباری و دو ساله از تیم والنسیا تیمی بی هویت خواهد ساخت که همواره باید با ذره بین دنبال بازیکنانی بگردد که باید اجباراً برای حل مشکلشان به این تیم پیوندند. در فوتبال ایران عملاً چنین اتفاقی همه تیمها را نگران ساخته است. در حال حاضر علیرضا بیرانوند، مهدی ترابی، احسان پهلوان و... بازیکنان بسیاری که هر یک مهره های تاثیرگذاری برای تیمهای خود هستند و باید برای داشتن تیم ملی قدرتمند در مسکو بر روی بهترین کیفیت آنها حساب کرد باید در نقل و انتقالی اجباری راهی تراکتورسازی شوند و این روند تیمهای آنها و خود آنها را با افت کیفیت حداقل چند هفته ای روبرو خواهد کرد. از طرف دیگر چنین روندی حتی به خود تراکتورسازی هم کمک نمی کند. تیمی که همواره به مامن بازیکنان سرباز بدل می شود که معمولاً نه با تمام وجود که از سر اجبار به این تیم می پیوندند، از تراکتورسازی تیمی می سازد که نمی تواند بر روی بازیکنانش برای مدت زمان طولانی حساب باز کند. در واقع بایستی گفت با روند سنتی و اشتباه فعلی هم تیمهایی که بازیکنانش سرباز می شوند، متضرر می شوند هم خود تراکتورسازی و تیمهای دیگر نظامی که به خاطر محدودیت ورود و خروج اجباری بازیکنانشان و علاقه میل شخصی بعضی از مهره هایی که در این تیمها بازی می کنند کیفیت واقعی خود را از دست می دهند. این مشکلات در نهایت باعث می شود روند استراتژیک تیمهای باشگاههای ما دچار خدشه شود و نمود آن را به نوعی می توان در ناکامی تیمهای حاضر در لیگ قهرمانان آسیا هم مشاهده کنیم.

ذکر مثال در این مورد بسیار زیاد است و هر فصل وقتی قرار می شود تراکتورسازی که در حال حاضر تنها تیم نظامی لیگ برتر است بهترین های لیگ را جمع کند چالشی بزرگ را برای باشگاههایی که بازیکنانشان به سربازی نزدیک می شوند ایجاد می کند. (منبع: ایران اسپورت پرس)